

Wandeling Heiloo – Egmond aan den Hoef V.V.

Tussen oude duinen, pelgrimswegen en polderland

Op de zonnige en aangename zaterdag 20 juni - de laatste lentedag - verzamelde een groep van 22 wandelaars zich bij de bibliotheek van Heiloo voor een tocht die niet alleen door een fraai Noord-Hollands landschap zou voeren, maar ook een onverwacht spiritueel hoogtepunt zou krijgen.

Onder leiding van bestuurslid Arianne, die ons vooraleerst leidde naar een daartoe geëigende plek nabij het centraal gelegen winkelcentrum voor een koffiestop, vertrok de groep richting het Heilooërbos. Al snel werd duidelijk dat dit geen wedstrijd was en ook geen auditie voor de Olympische snelwandelploeg. Het was een groepswandeling. Dat klinkt vanzelfsprekend, maar voor sommige deelnemers – in ieder geval de verslaggever van dienst – vergde dat toch weer enige gewenning.

Wie kort geleden nog solo over de Ruta de la Plata en de Portugese Kustroute naar Santiago heeft gelopen, raakt gewend aan een zekere vrijheid. Je bepaalt zelf het tempo en pauzeert wanneer je wilt, en niemand die er iets van zegt! In een groep werkt dat anders.

Wie voorop loopt, ontdekt regelmatig dat de rest van het gezelschap zich niet op magische wijze heeft verplaatst. Ton, die ongeveer driekwart van de 16 kilometer voorop liep, gaf blijk van veel ervaring als marsleider; hij hield een redelijk tempo aan en samen met Arianne bepaalden zij de stops. Dan volgt het eeuwenoude ritueel van de groepswandelaar: omkijken, wachten, glimlachen, nog eens wachten en vervolgens constateren dat iemand een veter strikt, een foto maakt, met een voet klem komt te zitten tijdens het klimmen over een hek of een interessant gesprek voert over wandelsokken.

Het bleek echter een leerzame oefening in geduld, aandacht en saamhorigheid. Een groep beweegt immers zo snel als haar langzaamste deelnemer, en veiligheid gaat vóór alles. In plaats van een 'groepswandeling' kunnen we misschien beter spreken van een 'gezelschapstocht'. Klinkt vooraleerst 'gezelliger' en het woord 'tocht' roept in de context van een wandeltocht positieve associaties op met avontuur, ontspanning en verbinding. Het symboliseert zowel een fysieke reis door de natuur als een mentale ontdekkingsstocht.

Door bos en polder naar Egmond aan den Hoef

De route voerde door het Heilooërbos, langs het Maalwater en verder richting Egmond aan den Hoef. Het landschap liet zich van zijn mooiste kant zien: oude bomen, open weiden, sloten vol riet en de verre contouren van de duinen.

Onderweg werd druk gesproken over eerdere pelgrimstochten, wandeluitrusting, de staat van knieën en heupen, en natuurlijk over de vraag hoeveel kilometers iemand inmiddels in zijn leven had afgelegd. Dat laatste blijkt onder wandelaars ongeveer dezelfde functie te hebben als de lengte van gevangen vissen onder sportvissers.

Ontvangst door een ervaren pelgrim

Het absolute hoogtepunt van de dag vond plaats bij de woning van Jan Ranzijn, gelegen aan de binnenrand van het Noord-Hollands duingebied met uitzicht richting Egmond aan den Hoef. Jan ontving de groep bijzonder hartelijk. Voor velen was hij geen onbekende naam. Als ondernemer had hij jarenlang een druk bestaan geleid, totdat hij in 2001 besloot een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela te ondernemen.

Wat begon als een wandeling groeide uit tot een reis van maar liefst 111 dagen.

Tijdens de door hem georganiseerde lunch vertelde hij hoe hij destijds vertrok als een succesvol ondernemer en terugkeerde als iemand die fundamenteel veranderd was. De eenvoud van het dagelijkse lopen, de ontmoetingen onderweg, de stilte en de ruimte voor bezinning hadden hem diep geraakt.

Hij sprak niet zozeer over kilometers, maar over wat onderweg met een mens kan gebeuren. Over loslaten. Over vertrouwen. Over de onverwachte helende kracht van het pelgrimeren.

Zijn woorden maakten indruk. In de groep werd aandachtig geluisterd. Sommige verhalen riepen herkenning op bij degenen die zelf ooit naar Santiago waren gelopen. Andere aanwezigen luisterden met de nieuwsgierigheid van mensen die misschien ooit nog eens die stap willen zetten.

Aan het einde van zijn toespraak wenste Jan iedere aanwezige dezelfde zegen toe die hij zelf tijdens zijn

pelgrimstocht had ervaren: dat de weg meer zou brengen dan alleen de bestemming. Het was een ontroerend moment dat nog lang bleef nazinderen.

Het Jacobspad: een onverwachte fitness-sessie

Na het afscheid vervolgde de groep haar weg over het Sint-Jacobspad richting Heiloo. Hier wachtte echter een verrassing. Of beter gezegd: een serie verrassingen.

Het traject door de weilanden bleek rijkelijk voorzien van hekken, overstapjes en houten constructies die ooit vermoedelijk ontworpen zijn door een optimistische landschapsarchitect met een groot vertrouwen in de soepelheid van de gemiddelde wandelaar.

Ongeveer vijftien keer moest er worden geklommen, gestapt, gezwenkt, gemanoeuvreerd of in sommige gevallen onder

een balk worden doorgekropen.

Daardoor ontstond een opmerkelijk tafereel. Bij ieder obstakel vormde zich een keurige rij wachtenden. Eén voor één verdween men over een hek of onder een balk om vervolgens aan de andere zijde weer rechtop te verschijnen.

Het geheel deed denken aan een zeer beschaafde versie van een militaire hindernisbaan. Sommigen bewogen zich er soepel overheen alsof zij dagelijks turnles volgden. Anderen ontdekten spiergroepen waarvan zij het bestaan niet meer hadden vermoed. Een enkeling produceerde geluiden die normaal alleen voorkomen bij het verplaatsen van zware meubels.

Toch werd er vooral veel gelachen.

Achteraf kon dit deel van de route zonder overdrijving worden beschouwd als een uitgebreide cooling-down. Rekken, strekken, bukken, draaien, klimmen en weer opstaan: alle belangrijke spiergroepen kwamen nog eenmaal aan bod.

Terug in Heiloo

Via de weilanden en velden bereikte de groep uiteindelijk Heiloo Station. Vandaar was het nog een korte wandeling naar Café de Wit, waar de dag werd afgesloten zonder hen die nipt de trein huiswaarts hadden gehaald.

Terugkijkend was het een wandeling waarin natuur, geschiedenis, ontmoeting en pelgrimservaring op een mooie manier samenkwamen.

Maar misschien bleef vooral één gedachte hangen.

Pelgrimeren gaat niet alleen over vooruitkomen.

Soms gaat het juist over wachten. Op elkaar. Voor een hek. Bij een overstapje.

Of tijdens een gesprek dat meer zegt dan vele kilometers lopen.

En misschien is dat uiteindelijk wel een van de belangrijkste lessen van de Camino: niet hoe snel je loopt, maar met wie je bereid bent de weg te delen.

Extra informatie voor de liefhebbers, n.a.v. deze foto gemaakt in de tuin van Jan Ranzijn.

De tekst op de foto is een Nederlandse versie van een zeer bekende Ierse zegenwens, vaak aangeduid als de *Irish Blessing* of *Gaelic Blessing*:

May the road rise to meet you,
May the wind be always at your back,
May the sun shine warm upon your face,
The rains fall soft upon your fields,
And until we meet again,
May God hold you in the palm of His hand.

In het Nederlands wordt dat vaak vertaald als:

Moge de weg je tegemoet komen,
moge de wind steeds in je rug zijn,
moge de zon warm op je gezicht schijnen,
moge de regen zacht op je akkers vallen,
en tot wij elkaar weerzien,
moge God je bewaren in de palm van Zijn hand.

Interessant is dat veel mensen denken dat deze zegen eeuwenoud Keltisch erfgoed is. Daarover bestaat echter twijfel. Onderzoekers hebben geen overtuigend bewijs gevonden dat de tekst in deze vorm uit de vroege Ierse traditie stamt. Waarschijnlijk is het een christelijke zegen die pas in de 19e of zelfs 20e eeuw populair werd en daarna als "oude Ierse wijsheid" de wereld overging.

Toch ademt de tekst wel iets dat diep bij de Ierse spiritualiteit past: het besef dat mens, natuur en God met elkaar verbonden zijn. De weg, de wind, de zon en de regen zijn geen decor, maar medereizigers op de levensweg. Dat verklaart ook waarom deze zegen zo vaak op pelgrimsroutes verschijnt, waaronder de Camino's: het is tegelijk een reïswens, een gebed en een samenvatting van een levenshouding.

Hieronder de onbewerkte groepsfoto. Met dank aan: Jan, Marisca, Ton (marsleider en fotograaf, geheel links in beeld), Simone, Ineke, Magda, Rick, Liesbeth, Jos, Arianne, Dick, Hermien, Vronie, Carla, Marianne, Co, Jans, Carin, Kees, Clasien, Margreet en Ron 🐥 (verslaggever van dienst en de fotograaf van onderstaand beeld).

Ook vanaf deze plek speciaal dank aan pelgrim Jan Ranzijn en zijn team van vrijwilligers voor hun gastvrijheid en een heerlijke lunch.